

ВИТСАВЕЕ

„И надвечер Давид... от покрива видя една жена, която се къпеше; а жената бе много красива наглед.“ (2 Книга на царете, глава 11, стих 2)

...ПРОДЪЛЖЕНИЕ...

Ти знаеш? От кого си чул, казваш? Не, не... все едно го убих със собствената си ръка! Като тръгваше за бой, ми се доплака. На мен!

Върнахме се от войната, очаквах обяснение... Знаеш ли какво получих? Една дълга нощ на ядене, пиене и подробности...

Как я гледал отгоре... как скърцал със зъби и мускулите му се схванали в очакване гъстите коси да се разделят и да открият гърдите ѝ... как изстенал, като свалила ризата си... как мачкал ръкавите на дрехата си, докато ги скъсал... как забравил и престол, и Бог... никакви подробности не ми бяха спестени!

- Ами Урий? – изкресях му по едно време.
- Какво Урий? – сепна се Давид и ме погледна с мътни очи.
- Не ти ли дожаля за него?
- Е... той не ми остави избор. Ако беше преспал с жена си, още щеше да е жив и здрав...

После дойде Натан. После Давид се покая. После им умря детето с Витсавее. После се роди Соломон. После пък Бог го избра за цар...

Но аз не мога да забравя Урий! Разбираш ли?

Съгласен съм. Царица Витсавее не е виновна. Обаче аз не можах да я обикна. Не можах да ѝ простя смъртта на Урий. Да, тя много плака за него. Не знам колко беше щастлива после в двореца. Но аз не приех Соломон.

Това е. Иди и му кажи: “Йоав няма да пусне олтара. Ако искаш, убий го там.” Ще те чакам. Не, не ти се сърдя. Воини сме, все пак.

Мира Василева